

[Kurt Hansen.]

sen har et velfungerende og et veludbygget uddannelsesapparat, men alle vi, der har prøvet at være på disse højskoler, ved godt, at 90 pct. af indholdet i den undervisning, der bliver lagt frem, er en gang socialdemokratisk indoktrinering, og det må vi naturligtvis tage afstand fra.

VS er tilhænger af, at man søger at gribe arbejderuddannelsen an på en noget anden måde. Vi mener faktisk, det bør være deltagerne selv, der fastlægger og bestemmer indholdet i de uddannelser, man skal have. Det er ene og alene deltagerne, der skal bestemme indholdet. Nogle har måske lyst til at diskutere og opsummere, hvad der er foregået af aktivitet på arbejdspladserne, og andre har måske mere lyst til at tage en videregående uddannelse med 10. klasse osv., hvad ved jeg. Men det må være helt op til de folk, der deltager i undervisningsforløbet, selv at bestemme det. Det skal vi ikke have nogle socialdemokratiske bosser til at sidde og bestemme for os.

Men hvordan ser LO-toppens krav så ud i forhold til arbejdspladsernes krav? Ja, de står jo i skærende modsætning til hinanden. En lang, lang række arbejdspladser og fagforeninger har rejst krav om 35 timers arbejdsuge for 40 timers løn og uden tempoopskruning. Vi har sagt: væk med de produktivitetsfremmende lønssystemer og en mindsteløn på 35 kr. i timen, arbejdsanvisningen tilbage til fagforeningerne og udvidet ferie. Disse krav kan vi naturligtvis ikke få igennem på nogen som helst måde, hvis man skal følge det forløb, der er lagt op til fra LOs repræsentantskab; det er helt umuligt. Derfor mener jeg, man må se i øjnene, at skal nogle af de krav igennem, må man kæmpe dem igennem ude omkring på arbejdspladserne og i fagforeningerne. Det er den eneste måde, man kan få dem igennem på.

Vi har set, at enkelte forbund klart har tilkendegivet, at de ikke ønsker at overholde den 2 pct.s ramme, der er lagt for forhandlingerne. Formanden for Dansk Typograf-Forbund, Henning Bjerg, har klart tilkendegivet, at der må tages et opgør. Typograferne vil ikke acceptere en lønfremgang på mindre end 10 pct. Ikke fordi typograferne ikke vil være solidariske med de lavere lønnede, men udelukkende fordi typograferne ikke vil vise solidaritet med kapitalejerne, og det ville de gøre ved at acceptere lønrammen. Det er typografernes linje, man skal følge, hvis det skal hindres, at LO-toppen og Dansk Arbejdsgiverforening og for-

ligsmanden i fællesskab strikker et arbejderfjendsk mæglingsforslag sammen.

I forbindelse med overenskomstforhandlingerne vil jeg nævne, at det er meget vigtigt, at lige netop forhandlingerne om de specielle krav ikke ender i forligsinstitutionen, for så ved vi godt, hvor vi er henne. Så bliver de syltet dér, som vi har set ved alle tidligere overenskomstforhandlinger, og i år har man jo lagt køreplanen på en sådan måde, at der kun er omkring en månedens tid til at forhandle de specielle krav, og da man jo aldrig når at blive enige om noget på så kort tid, vil de ende i forligsinstitutionen. Jeg opfordrer altså meget kraftigt til, at arbejderne sørger for, at de ikke ender i forligsinstitutionen.

Vi har netop i denne forbindelse fremsat forslag om forligsinstitutionens fjernelse. Vi gjorde det efter overenskomstindgrebet i marts, hvor vi påviste, hvad forligsinstitutionens opgave og rolle var. Vi gjorde det i den ekstraordinære samling, hvor vi fik nægtet at få forslaget til behandling. Men vi vil gøre det igen. Vi mener, det er vitalt og væsentligt at få gennemdiskuteret problemet, hvilken opgave statsmagtens forlængede arm, forligsinstitutionen, faktisk har. Vi vil også meget gerne have fremkaldt en diskussion omkring et eventuelt overenskomstnævn, hvor staten jo bliver endnu mere integreret og sammensmeltet i de forhandlinger, der foregår om arbejderklassens løn- og arbejdsforhold.

Det er vigtigt, at vi samtidig begynder at diskutere, om det kollektive overenskomstsystem overhovedet er den rigtige vej på lidt længere sigt. Vi ved, at det kollektive overenskomstsystem hænger snævert sammen med det fagretlige juristeri, vi har. Vi ved, det hænger sammen med forligsmandsloven og arbejdsretsloven, med hovedaftalen osv. Overalt, hvor det er muligt, må vi arbejde for at få forkortet de overenskomstperioder, der findes. Vi må have dem ned på et år for at få dem ned på 1/2 år for til sidst at kunne gennemføre kravet om fri og direkte forhandlings- og aktionsret.

Det er den eneste måde, hvis arbejderklassen skal gøre sig fri for at blive overadministreret af de socialdemokratiske fagbureaukrater. Vi skal have det fagretlige juristeri væk, og vi skal have en fri forhandlings- og aktionsret.

Men kampen imod indkomstpoltikken er andet og mere end den direkte kamp på arbejdspladserne. Det er også den kamp, som foregår ude i boligområderne, og mod de an-